

La vaga de lloguers

Xavier Diez

Hi ha un fet de la nostra història republicana que ha estat discretament bandejat, que ha passat desapercbut en molts llibres d'història. I tanmateix, forma part de la memòria popular de molta gent, com la igualació de salaris el curt estiu del 36, la supressió de les classes en el transport, o la conversió del Ritz en un menjador popular on se servia gratuïtament els treballadors. **Amb els anys, i les recerques d'alguns historiadors com Chris Ealham, José Luis Oyón o Pere Sánchez, vam descobrir que allò no van ser llegendes urbanes, sinó realitats que de tant subversives, han estat silenciades.** Ara, un llibre de Manel Aisa ens ofereix aquesta història oblidada amb bon detall.

Entre el 1931 i 1932 (i en alguns casos, fins més enllà del franquisme), es va organitzar allò que popularment s'anomenà "**la vaga dels lloguers**". Els treballs quantitius de José Luis Oyón va demostrar que una de les grans tradicions econòmiques del nostre país ha estat (i ho continua essent) l'especulació immobiliària. **Barcelona tenia l'habitatge més car d'Europa, d'acord amb la capacitat adquisitiva de la seva població**, fins al punt de representar entre el 30 i el 40% del salari obrer (i que de mitjana, representava el 15% a les ciutats europees). Qualsevol benintencionada iniciativa de crear habitatge públic, era sistemàticament sabotejada pels homes de la cambra de la propietat. A diferència de les grans capitals europees, les polítiques públiques d'habitatge eren més testimonials que altra cosa. Enfront d'aquesta situació, gent diversa va proposar una rebaixa unilateral d'un 40 % i que els desocupats no paguessin mentre no tinguessin feina.

La iniciativa, que va tenir un èxit considerable, va causar un pànic terrible entre els propietaris, perquè qüestionava el seu poder. Que els usuaris puguin fixar el preu d'un producte? En una economia amb tradició monopolista, això representava una heretgia. La solidaritat del barri es va organitzar prou per aturar qualsevol desnonament. Fins i tot, quan aquest es produïa, al cap de poques hores es tornava a reocupar l'habitatge. Quan es tallava llum i aigua, altres treballadors del servei les tornaven a connectar.

La cambra de la propietat van pressionar perquè les autoritats encetessin una despietada repressió. Molts dels líders de la revolta van ésser empresonats anys sense càrrecs (la Llei de Defensa de la República així ho permetia). I així es va desprestigiar la República des de la perspectiva de molts treballadors. A còpia de repressió, la vaga dels lloguers va anar esllanguint-se, fins que la revolució del 1936 va imposar una rebaixa unilateral dels lloguers en un 50%.

La memòria del poder és llarga. La por a què la gent s'organitzés per defensar els interessos de manera directa, va fer decretar l'oblit sobre aquests fets que Aisa recupera. El propi franquisme, per evitar problemes, va propiciar una reforma legislativa que feia els contractes d'arrendament indefinits i congelà les rendes. Alhora, es va propiciar l'accés a la propietat per evitar que allò es pogués repetir. La tradició de l'especulació immobiliària, es va mantenir (l'habitatge és encara pornogràficament car). **Per tot això, la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca inspira tanta por entre la gent benestant. Alguns que no tenen la**

consciència tranquil·la, sempre somien amb fantasmes. I els fantasmes del passat encara hi són en la indignació de molta gent.

Nota 1: Comentari del llibre de Manel Aisa *La huelga de alquileres y el Comité de Defensa Económica. Barcelona, abril-diciembre de 1931. Sindicato de la Construcción de la CNT*, Associació Cultural el Raval "El Lokal", Barcelona, 2014, 189 pp.

Nota 2: Càpsula de ràdio emesa aquest matí a Fem Ràdio

<iframe width="320" height="30" src="http://femgirona.cat/?powerpress_embed=23630-podcast&powerpress_player=mediaelement-audio" frameborder="0" scrolling="no"></iframe>

[Afegeix un comentari](#)

Us ha agradat aquest article? Compartiu-lo!